

Emilia Pobocho

Kobiety artystki na łamach międzywojennego tygodnika „Kultura” (1936-1939)

Artykuł poświęcony został kobietom artystkom okresu międzywojennego z lat 1936-1939, których sylwetki przedstawiono na łamach poznańskiego czasopisma literacko-artystyczno-społecznego pt. „Kultura”. Dowiadujemy się z niego, że oprócz swych codziennych, rutynowych obowiązków zajmowały się działalnością artystyczną: profesjonalną lub amatorską. Działalność artystyczna – muzyczna kobiet na łamach czasopisma „Kultura” koncentrowała się w czterech kręgach aktywności: śpiewaczej, tanecznej, dyrygenckiej i instrumentalnej. Kolejność nie jest tu przypadkowa, bowiem wymieniona została od tej najmniej skomplikowanej do opanowania, czyli śpiewu, do tej najtrudniejszej do nauczenia się – instrumentu. Nie bez powodu najwięcej można było spotkać kobiet artystek w okresie międzywojennym o specjalności „śpiew”, niż tych grających na instrumentach. Ta druga aktywność artystyczna była trudniejsza do opanowania, bo wymagała predyspozycji wrodzonych i talentu muzycznego. Do najczęściej spotykanych instrumentalistek należały skrzypaczki z uwagi na to, że skrzypce były podstawą orkiestry, oraz pianistki grające na fortepianie – instrumencie salonowym i solowym, sięgającym swymi początkami XVI wieku. Do bardzo częstych aktywności artystycznych lat międzywojennych należał też taniec, bowiem tańczono dużo i prawie wszędzie: w restauracjach, barach, kawiarniach, na ulicach, prywatkach, bankietach, itd., zjawisko to określano mianem „szału tanecznego”. Powstawały zawodowe szkoły tańca, w których teorię i praktykę tańca wykładali profesjonalni tancerze, tańczący na co dzień w baletach i w różnych inscenizacjach tanecznych w teatrach.

Słowa kluczowe: Polska 1918-1939, kobieta, muzyka, taniec, artyzm